

Dosar nr. 2008/2008

ROMÂNIA
TRIBUNALUL TULCEA
SECTIA CIVILA, COMERCIALA SI CONTENCIOS ADMINISTRATIV
SENTINȚA CIVILĂ nr. 2009/2009

Ședința publică din data de 30 aprilie 2009

Completul compus din:

PREȘEDINTE:

Grefier:

S-a luat în examinare cauza în contencios administrativ având ca obiect contestatie act administrativ, formulata de către reclamanta S.C. **S.A. Tulcea** cu sediul în Tulcea, str. nr. - , județul Tulcea, în contradictoriu cu parata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE TULCEA** cu sediul în Tulcea, str. Babadag, nr. 163 Bis, județul Tulcea.

Dezbaterile în fond au avut loc în ședința publică din 24 aprilie 2009, sustinerile în fond ale părții prezente fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța pentru a da posibilitatea părții să depună la dosar concluzii scrise a amanat pronunțarea cauzei pentru azi și în aceeași compunere a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL:

Prin cererea adresată Tribunalului Tulcea și înregistrată la nr. 2008/21 aprilie 2008, reclamanta S.C. **S.A. TULCEA** a contestat decizia nr. din 31 martie 2008 a Direcției Generale a Finanțelor Publice Tulcea prin care s-a menținut decizia de impunere nr. /23 ianuarie 2008 și măsura obligării la plata sumei de lei reprezentând impozit pe profit și majorări de întârziere.

În motivare, reclamanta arată că decizia contestată este nelegală pentru că profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri într-un an fiscal, conform art. 19 alin. 1 din Legea nr. 571/2003, iar veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului sunt cele înregistrate în contabilitate conform reglementărilor contabile din Legea nr. 82/1991 precum și cele provenite din alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se

scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform art. 21 Cod fiscal.

Se mai menționează că dispozițiile art. 4 alin. 1 din Legea nr. 416/2006 ce modifică Legea nr. 469/2002 nu instituie o obligație de calcul a penalităților, ci o posibilitate de a stabili o clauză penală în astfel de contracte, condiții în care nu constituie venituri în calculul profitului brut și, implicit, nu se datorează impozit pentru acestea.

Reclamanta subliniază, în continuare, că Legea nr. 416/2006 a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 946 din 23 noiembrie 2006 și, având în vedere principiul neretroactivității legii în timp, nu poate produce efecte pentru perioada 1 ianuarie 2004 – 22 noiembrie 2006, pe lângă faptul că în contractele în vigoare la acel moment părțile nu au stabilit care este quantumul procentual al penalităților, astfel că veniturile ce au constituit baza de calcul a profitului și a impozitului pe profit nu sunt certe, exigibile și nu au fost evidențiate în contabilitatea societății.

În drept, s-au invocat prevederile Legii nr. 554/2004.

În dovedirea cererii, reclamanta a depus la dosar, în copie, decizia nr. 14/31 martie 2008, contractele de închiriere, alte înscrisuri, solicitând și efectuarea în cauză a unei expertize contabile.

În apărare, D.G.F.P. Tulcea a depus întâmpinare, la care a anexat decizia de impunere nr. 14/23 ianuarie 2008, raportul de inspecție fiscală nr. 30176 din 23 ianuarie 2008, procesul verbal de control financiar nr. 31788 din 5 decembrie 2007, precum și, ulterior, anexele la raport.

Examinând cauza, în raport cu probele administrate, instanța reține că, prin raportul de inspecție fiscală generală nr. 31788 din 23 ianuarie 2008, întocmit în urma controlului realizat la S.C. S.A. TULCEA, s-a stabilit că, în perioada verificată, respectiv 1-04-2004/31 decembrie 2004, societatea a obținut venituri din închiriere de spații și de mijloace fixe, iar prin procesul verbal de control financiar nr. 31788 din 5 decembrie 2007 s-au determinat venituri suplimentare deoarece în contractele de închiriere încheiate s-au stipulat clauze pentru neplata în termen a chiriei și s-au calculat penalități de întârziere în sumă de 63102 lei, ce constituie venit impozabil conform Legii nr. 469/2002, Legii nr. 416/2006, art. 43 Cod comercial, art. 19 alin. 1 din Legea nr. 573/2003 pct. 12 – Titlul II din H.G. nr. 44/2004.

Pentru diferența constatată s-au calculat majorări în sumă de 16979 lei până la 31 decembrie 2007 și penalități de întârziere până la 31 decembrie 2005 în sumă de 1188 lei.

Aceleași constatări au vizat și anii 2005 și 2006, venitul impozabil determinat fiind de 5648 lei și respectiv 38375 lei, cu majorări calculate până la 31 decembrie 2007 de 5031 lei.

În baza raportului de inspecție fiscală întocmit s-a emis decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr. 14/23 ianuarie 2008.

In contestația formulată de către societatea controlată, D.G.F.P. Tulcea a emis decizia nr. /31 martie 2008 prin care a respins-o ca neîntemeiată, motivând că, potrivit art. 3 alin. 1 și 2, și art. 4 alin. 1 din Legea nr. 469/2002, respectiv art. 4 alin. 1 din Legea nr. 416/2006, art. 19 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 și pct. 12 din H.G. nr. 44/2004, părțile contractante au obligația efectuării tuturor plăților la data scadenței (art. 3 alin. 1 din Legea nr. 469/2002), iar pentru neîndeplinirea până la scadență a obligațiilor prevăzute în contract, debitorii vor plăti în afara sumei datorate penalități de întârziere (art. 4 alin. 1 din Legea nr. 469/2002), sume ce se înregistrează ca venituri impozabile, contractele de închiriere încheiate pentru spații și mijloace fixe având stipulate clauze pentru neplată în termen a chiriei.

S-a mai reținut că societatea nu probează cu documente susținerea că nu a fost determinat procentul penalităților de întârziere de 1% sau 1,5%, pentru neplata în termen a impozitului pe profit calculându-se și majorări, potrivit art. 116 alin. 1 și art. 121 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003.

In cele 21 contracte de închiriere încheiate de către S.C. Tulcea începând cu anul 2000 pentru diverse spații comerciale s-a stipulat că, în caz de neplată a chiriei, locatarul va suporta penalități, precum și orice alte daune aduse locatorului, fără ca în vreunul dintre acestea să se determine un quantum sau un procent al acestor penalități.

Relativ la modul de evaluare a despăgubirilor prin convenția părților este de subliniat că părțile pot conveni asupra quantumului despăgubirilor datorate de debitor, după ce s-a produs încălcarea obligației contractuale asumate, respectiv după producerea prejudiciului, dar pot stabili și în cuprinsul contractului sau printr-o convenție separată, ulterioară încheierii acestuia, dar înainte de producerea prejudiciului, quantumul daunelor interese datorate de debitor ca urmare a neexecutării, executării cu întârziere sau necorespunzătoare a obligației sale și care sunt destinate să acopere tocmai prejudiciul încercat de creditor.

In speță, părțile au convenit că executarea cu întârziere a obligației de plată a chiriei atrage plata de penalități de către debitor, însă nu au determinat anticipat echivalentul prejudiciului suferit de creditor tocmai pentru că nu au convenit asupra modului de determinare (sumă fixă sau procent pe zi de întârziere), situație în care, în opinia instanței, nu suntem în prezența unei clauze penale sau dacă se acceptă că aceasta există-este inefficientă și inaplicabilă, și cum nici ulterior părțile nu au convenit asupra unei despăgubiri, respectiv după ce s-a realizat încălcarea obligației contractuale, nu intră în discuție o evaluare convențională a despăgubirilor.

Mai mult, perceperea de penalități este un drept al creditorului, pe care poate să și-l valorifice sau nu, ca pe oricare alt drept și nici măcar organul fiscal nu-i poate imputa că nu și l-a exercitat pentru că este singurul care apreciază într-un sens sau în altul, pe lângă faptul că nu este determinat prejudiciul nici anterior și nici ulterior.

Fie și numai dacă se are în vedere denumirea de evaluare convențională a despăgubirilor, ceea ce înseamnă o evaluare făcută prin convenția părților, justifică suficient concluzia că este total greșit să se procedeze de către organul fiscal la o determinare a prejudiciului prin folosirea unui procent aplicabil în caz de neachitare sau achitare cu întârziere a unei creanțe fiscale, intervenția unui terț în raporturile contractuale nefiind permisă.

Nu s-a înțeles de către organul fiscal că problema percepției penalităților de întârziere privește strict părțile contractante și derularea raportului contractual, organul fiscal putând interveni și proceda la o recalculare a impozitului pe profit numai dacă se încasau sume cu acest titlu și nu erau înregistrate în contabilitate, dar în nici un caz nu se putea substitui locatorului și nu putea decide pentru acesta întrucât legea nu-i permite o atare intervenție.

De asemenea, este de menționat și faptul că o clauză penală este datorată atunci când sunt întrunite toate condițiile acordării de despăgubiri, inclusiv cea privind caracterul cert al prejudiciului ce comportă două aspecte: existența sa și posibilitatea de evaluare, condiție ce în cauză nu se verifică.

În speță, nu au nicio relevanță dispozițiile art. 3 alin. 1 și 2 și art. 4 alin. 1 din Legea nr. 469/2002 și nici prevederile art. 4 alin. 1 din Legea nr. 416/2006 ce reglementează posibilitatea părților de a prevedea în contractele încheiate ca debitorii să plătească, în afara sumei datorate, penalități pentru fiecare zi de întârziere, ci constituie încă un argument ce justifică acea concluzie menționată anterior în sensul că perceperea de penalități constituie un drept, și nu o obligație a cărei încălcare să poată fi sancționată de către organul fiscal.

Legalitatea soluției adoptată de către organul fiscal nu se verifică nici prin prisma art. 19 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 și respectiv pct. 12 din H.G. nr. 44/2004, întrucât penalitățile de întârziere pot fi calificate drept elemente similare veniturilor doar în cazul în care creditorul înțelege să-și valorifice acest drept și doar atunci când sunt îndeplinite și celelalte cerințe impuse de lege, inclusiv cea privind caracterul cert al prejudiciului, însă sumele în discuție nici nu au fost înregistrate în contabilitatea societății.

În condițiile date, societatea controlată nu datorează nici impozitul pe profit calculat în plus în sumă de [redacted] lei și nici majorările de întârziere în cuantum de [redacted] lei.

Așa fiind, având în vedere aspectele prezentate, instanța va admite contestația promovată și va anula Decizia nr. [redacted] din 31 martie 2008 emisă de către D.G.F.P. Tulcea, urmând ca, în consecință, să fie anulate și decizia de impunere nr. [redacted] din 23 ianuarie 2008 și raportul de inspecție fiscală generală nr. [redacted] din 23 ianuarie 2008, ambele în ceea ce privește suma de [redacted] lei reprezentând impozit pe profit și majorări de întârziere.

Făcând aplicarea în cauză a dispozițiilor art. 274 Cod proc. civ., pârâta va fi obligată la plata sumei de [redacted] lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, către societatea reclamantă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite contestația împotriva actelor administrativ-fiscale, formulata de catre reclamanta **S.C. [redacted] Tulcea**, cu sediul în Tulcea, str. [redacted] nr. [redacted] - [redacted], județul Tulcea, în contradictoriu cu pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE TULCEA**, cu sediul în Tulcea, str. Babadag, nr. 163 Bis, județul Tulcea.

Anulează decizia nr. [redacted] /31.03.2008 emisa de către D.G.F.P. Tulcea.

Anulează decizia de impunere privind obligațiile suplimentare nr. [redacted] /23.01.2008 și raportul de inspecție fiscală generala nr. [redacted] /23.01.2008, ambele numai în ceea ce privește suma de [redacted] lei reprezentând impozit pe profit ([redacted] lei) și majorări de întârziere aferente ([redacted] lei).

În temeiul art. 274 Cod proc. civ.,

Obligă pârâta la plata sumei de [redacted] lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, către societatea reclamantă.

Definitivă.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 30 aprilie 2009.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

18.05.2009
Red.jud.CDA
Tehnored.DS/ex. 4
19.05.2009

